

Laodikea – Nummer Tre

Hvad er reglerne?

Jeff Pippenger

2023-08-30

„Vi bør selv vide, hvad der udgør kristendommen, hvad sandheden er, hvad den tro er, som vi har modtaget, hvad Bibelens regler er — de regler, som er givet os af den højeste myndighed.“
The 1888 Materials, 403.

I flere år har Future for America påpeget, at Åbenbaringens syv menigheder ikke blot repræsenterer det moderne Israels historie fra apostlenes tid indtil verdens ende, men at de syv menigheder også repræsenterer det gamle Israel fra Moses' tid indtil Stefanus' stening. Adventismens pionerer lærte ikke denne sandhed, men de forstod og anvendte de principper, som stadfæster denne sandhed. Jesus angiver enden fra begyndelsen, og det gamle Israel repræsenterer det moderne Israel. Derfor fandtes enhver sandhed, som er en del af det moderne Israels profetiske kendetegn, også i det gamle Israel.

Før den milleritiske histories tid var det traditionelle kristne syn på de syv menigheder, at de repræsenterede de faktiske menigheder i Lilleasien på Johannes' tid. Det traditionelle syn forstod også, at formaningen til de enkelte menigheder ligeledes kan forstås som særlig vejledning til forskellige menigheder gennem hele den kristne historie, og endvidere at den selvsamme vejledning og de samme advarsler gælder den enkelte kristne. Man forstod også, at de syv menigheder repræsenterer syv perioder i kirkens historie fra disciplenes tid indtil verdens ende. Disse perspektiver gik forud for den milleritiske historie. Disse fire erkendelser vedrørende de syv menigheder, som udgør det traditionelle syn, der gik forud for William Miller, var og er baseret på den „historicistiske“ fortolkning af Bibelen. Det var denne metode, som Guds engle ledte William Miller til at antage.

”De syv menigheder i Asien er en historie om Kristi kirke i dens syv skikkelser, i alle dens bugtninger og vendinger, i al dens fremgang og modgang, fra apostlenes dage og ned til verdens ende. De syv segl er en historie om jordens magters og kongers handlinger over for kirken og om Guds beskyttelse af sit folk i den samme tid. De syv basuner er en historie om syv særegne og tunge domme, sendt over jorden, eller det romerske rige. Og de syv skåler er de syv sidste plager, sendt over det pavelige Rom. Indflettet i disse er mange andre begivenheder, vævet ind som tilløbende strømme og fyldende profetiens store flod, indtil det hele ender for os i evighedens ocean.”

„Dette er, efter min opfattelse, planen for Johannes' profeti i Åbenbaringens Bog. Og den mand, som ønsker at forstå denne bog, må have et grundigt kendskab til andre dele af Guds ord. De billeder og metaforer, der anvendes i denne profeti, forklares ikke alle i den samme, men må findes hos andre profeter og forklares i andre skriftsteder. Derfor er det åbenbart, at Gud har tilsigtet studiet af helheden, selv for at opnå en klar kundskab om nogen del.“ William Miller, Miller's Lectures, bind 2, foredrag 12, 178.

Søster White er enig i og fastholder det „historicistiske“ syn, som Miller havde, men hun tilføjede en dybere indsigt i Johannes' Åbenbaring, end Miller så, for Miller havde ikke erkendt helligdommen, som den virkelig er. Han forstod helligdommen som jorden. Søster White erkendte, at når Jesus fremstillede de forudsigelser, som er fremstillet i Johannes' Åbenbaring, gjorde Kristus det i forbindelse med sin gerning som den himmelske Ypperstepræst.

Da Johannes vender sig om og ser Kristus, vandrer Han blandt lysestagerne i præstelige klæder, og lysestagerne befinder sig i det hellige, og derfor i historien efter Hans himmelfart, men før Han gik ind i Det Allerhelligste i 1844. Miller kunne ikke have forstået betydningen af denne virkelighed. Det ville Tyndale, Luther eller John Wycliffe eller nogen af de tidlige reformatorer heller ikke have gjort. Sandheden er fremadskridende og skinner klarere og stadig klarere indtil den fuldkomne dag.

„Det store princip, som så ædelt blev forfægtet af Robinson og Roger Williams, at sandheden er fremadskridende, og at kristne bør stå rede til at modtage alt det lys, som måtte skinne fra Guds hellige ord, gik tabt af syne for deres efterkommere. De protestantiske kirker i Amerika — og også dem i Europa — som i så høj grad var begunstiget ved at modtage Reformationens velsignelser, formåede ikke at trænge fremad på reformens vej. Skønt nogle få trofaste mænd fra tid til anden stod frem for at forkynde ny sandhed og blotlægge længe nærede vildfarelser, var flertallet, ligesom jøderne på Kristi tid eller papisterne på Luthers tid, tilfredse med at tro, som deres fædre havde troet, og leve, som de havde levet. Derfor forfaldt religionen atter til formalisme; og vildfarelser og overtro, som ville være blevet forkastet, dersom kirken var fortsat med at vandre i lyset fra Guds ord, blev bevaret og næret. Således døde den ånd, som var blevet indgivet af Reformationen, gradvis ud, indtil der næsten var lige så stort behov for reform i de protestantiske kirker som i den romerske kirke på Luthers tid. Der var den samme verdslighed og åndelige sløvhed, en lignende ærbødighed for menneskers meninger og en erstatning af Guds ords lærdomme med menneskelige teorier.“ The Great Controversy, 297.

Hvis det forhold, at sandheden udvikler sig gradvist gennem historien, ikke erkendes, da kan betydningen af noget nyt lys i denne sidste generation meget vel være umulig at erkende. Når et menneske ophører med at forstå den progressive natur af „sandheden“, begynder det automatisk at støtte sig til traditioner, skikke og faldet menneskelig vejledning.

Den metode, som Miller anvendte, er et vejmærke, der løber gennem hele den profetiske linje og frembærer et vidnesbyrd om udviklingen af den bibelske sandhed, som begyndte med apostlene. Dog finder vi i det vejmærke, som repræsenteres ved Miller, en begyndelse, der kræver et modstykke ved enden. De fleste forstår aldrig disse realiteter, men således forholder det sig ikke med Satan.

Satan har modstået sandheden og dens udvikling lige siden sit oprør i himlen. Da det nåede til det punkt i historien, hvor reformatorerne begyndte tydeligt at forstå, hvordan Bibelen skulle studeres, gjorde Satan, som han altid gør, og indførte forfalskninger. De historiske beviser for hans værk med at forfalske sandheden viser, at jesuitter såsom Ribera og Louis de Alcazar rettede deres forfalskende metode specifikt mod Johannes' Åbenbaring. Den forvanskede metode, som kaldes „præterisme“, begyndte i det andet og tredje århundrede med to primære repræsentanter for denne falske metode. Den ene var Eusebius af Cæsarea (260–339), og Victorinus af Pettau (død omkring

304). Begge disse tidlige historiske skikkelser fremmede den metode, der hævdede, at Johannes' Åbenbaring blev opfyldt under Romerrigets tid ved sådanne historiske skikkelser som den berygtede kejser Nero.

I det nittende århundrede indførte John Darby (1800–1882) fra Det Forenede Kongerige endnu en satanisk metodologi, som også blev indsat i fodnoterne til den trojanske hest-bibel, kaldet Scofield Reference Bible, som vi tidligere har identificeret. "Dispensationalisme" er en teologisk ramme, der opdeler historien og Guds samvirke med menneskeheden i adskilte perioder, eller "dispensationer", hvori Gud forvalter sin plan på forskellige måder. Jeg bemærker dette på dette punkt, for dette er en af de usandheder, der blev indført i Future for America-bevægelsen af røster fra det samme område, hvorfra Darby havde udbredt sine sataniske ideer. Darbys ideer, som angreb Future for America, blev ledsaget af filosofien fra den såkaldte nutidige "woke"-bevægelse, som fremmer det samme anarki, repræsenteret ved den franske revolution, og den samme tøjlesløshed, repræsenteret ved Sodoma og Gomorra.

I dag anvender teologerne i den moderne adventisme et system til at dissekere Bibelens sandheder, baseret på et todelt system af bibelsk fortolkning, som de benytter til at undergrave og fornægte både Bibelen og Profetiens Ånd. De klassificerer mænd enten som eksperter i bibelske sprog eller som eksperter i bibelsk historie. Således kontrollerer adventismens teologer i dag den laodikeiske adventismes sind, enten ved at fortolke Guds Ord på grundlag af det faldne menneskes forståelse af historien eller det faldne menneskes forståelse af sproget. Disse moderne manifestationer af vildfarelse, som ofte er blevet anvendt til at angribe det budskab, du nu læser, vil blive behandlet nærmere i disse artikler, når vi betragter symbolikken i den franske revolution. Satan er levende, og han ved, at hans tid er kort. Den sidste regel i Millers regler, nummer fjorten, afsluttes med følgende afsnit.

„Den guddomslære, der undervises i på vore skoler, er altid grundet på en eller anden sekterisk trosbekendelse. Det kan måske gå an at tage et ubeskrevet sind og præge det med noget sådant, men det vil altid ende i bigotteri. Et frit sind vil aldrig være tilfreds med andres anskuelser. Var jeg lærer for unge i guddomslære, ville jeg først lære deres evner og sind at kende. Hvis disse var gode, ville jeg få dem til selv at studere Bibelen og sende dem ud frie til at gøre verden godt. Men hvis de ikke havde noget sind, ville jeg præge dem med en andens sind, skrive bigot på deres pande og sende dem ud som slaver!“ William Miller, Miller's Works, bind 1, 24.

I tiden umiddelbart efter, at Johannes Åbenbareren levede, og i Reformationens dage, frembragte Satan aktivt falsk profetisk metodologi for at forvirre og ødelægge sand bibelsk analyse. Hvad der undertiden overses i disse historiske kendsgerninger, er, at alle disse sataniske metodologier var rettet direkte mod ingen anden bog end Åbenbaringens Bog. Det var emnet for hver af disse fremmere af satanisk forvirring. Åbenbaringens Bog har altid været Satans mål. Satan ved, at det er Åbenbaringens Bog, han må føre krig imod. Når vi erkender dette faktum, kan vi dernæst erkende en anden uset virkelighed, som tilsløres af en anden betydningsfuld sandhed.

Jesuiternes falske metodologi var tilsigtet at forhindre en klar forståelse af, at den romerske kirkes pave er bibelprofetiens antikrist. Hver eneste protestantiske reformator kom til at erkende og identificere denne sandhed. Derfor er historien om mænd som Ribera og Louis de Alcazar

tidligere, når den offentligt er blevet fremstillet gennem tale og publikation, blevet anvendt med det formål at påvise de sataniske bestræbelser på at forhindre en korrekt forståelse af „syndens menneske“. De skriftlige eller mundtlige vidnesbyrd, som blotlægger hensigten med indførelsen af disse sataniske metodologier, er korrekte så langt, de rækker, men Satan forsøgte at tilsløre mere end blot de bibelske beviser, der identificerer antikrist som Roms pave.

Der findes sandheder i Johannes' Åbenbaring, som er blevet tildækket af den forvirring, der er frembragt af disse falske systemer for bibelsk fortolkning, som ligger uden for emnet om manden, hvis tal er seks hundrede seks og tres. En af disse sandheder er ganske bestemt den sandhed, der fremstilles, når de syv menigheder forstås i deres fuldeste udvikling. Der findes sandheder i de syv menigheder, som taler direkte til den historie, der tog sin begyndelse den 11. september 2001 og ender i søndagslovkrisen. Satan har søgt at holde dette lys skjult, og han opfandt de sataniske metoder for at tilsløre flere sandhedens ædelstene, som findes i Johannes' Åbenbaring, ikke blot identifikationen af paven i Rom som antikrist.

Før „syndens menneske“ blev åbenbaret i 538, angreb mænd som Eusebius og Victorinus Johannes' Åbenbaring i et forsøg på at tilsløre den pavelige magts fremkomst. Senere i historien opfyldte Kristus sit løfte til Thyatira og frembragte reformationens morgenstjerne (Wycliffe), og Satan frembragte derefter to fremtrædende historiske skikkelser til at forsvare og videreføre hans sataniske værk. Den langstrakte krig om sandhedens udvikling, som når sit højdepunkt, når hemmeligheden i Johannes' Åbenbaring bliver afseglet, (lige før nådetidens afslutning) indbefatter lys fra de syv menigheder, som Miller aldrig erkendte, og heller ikke søster White; men det kan let påvises, at både Miller og Profetiens Ånd stadfæster det nye lys, for nyt lys modsiger aldrig gammelt lys.

”Det er et faktum, at vi har sandheden, og vi må med fasthed holde ved de standpunkter, som ikke kan rokkes; men vi må ikke se med mistro på noget nyt lys, som Gud måtte sende, og sige: Vi kan virkelig ikke se, at vi behøver mere lys end den gamle sandhed, som vi hidtil har modtaget, og hvori vi er grundfæstede. Så længe vi fastholder denne holdning, finder den troværdige Vidnes udsagn anvendelse på os i sin irettesættelse: 'Og du ved ikke, at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen.' De, som føler sig rige og har overflod og ikke mangler noget, befinder sig i en blindhedens tilstand med hensyn til deres sande stilling for Gud, og de ved det ikke.” Review and Herald, 7. august 1894.

Den primære prøve for nyt lys er, om det modsiger etableret sandhed, og om det opretholder de grundlæggende sandheder.

”Når Guds kraft vidner om, hvad der er sandhed, skal den sandhed stå fast til evig tid som sandheden. Ingen senere antagelser, som strider imod det lys, Gud har givet, må finde gehør. Der vil fremstå mennesker med udlægninger af Skriften, som for dem er sandhed, men som ikke er sandhed. Sandheden for denne tid har Gud givet os som et fundament for vor tro. Han selv har lært os, hvad der er sandhed. Den ene vil fremstå, og endnu en anden, med nyt lys, som modsiger det lys, Gud har givet under sin Helligånds stadfæstelse.” Selected Messages, bog 1, s. 162.

Satan har haft Johannes' Åbenbaring som mål for sine angreb fra den tid, da Johannes nedskrev de budskaber, der er indeholdt deri. Jesus sagde:

Men salige er jeres øjne, for de ser, og jeres ører, for de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det; og at høre det, som I hører, og har ikke hørt det. Matthæus 13,16.17.

Den velsignelse, der er knyttet til at se og høre, er velsignelsen ved at forstå budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring. Da Johannes repræsenterede dem i de „sidste dage“, som ser og hører budskabet, faldt han ned for at tilbede englen Gabriel, som straks meddelte Johannes, at han ikke måtte gøre det.

Og jeg, Johannes, så disse ting og hørte dem. Og da jeg havde hørt og set, faldt jeg ned for at tilbede for engelens fødder, han som viste mig disse ting. Da siger han til mig: Gør det ikke; for jeg er din medtjener og dine brødres, profeternes, og deres, som bevarer denne bogs ord. Tilbed Gud. Åbenbaringen 22:8, 9.

Gabriel og Johannes er begge skabte væsener, som kun skal tilbede Skaberens. Mange profeter og retfærdige mænd, inklusive engle, har ønsket at “se” og “høre” Midnatsråbets budskab, når det gentages ved verdens ende.

„Kristus sagde: »Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. Thi sandelig siger jeg jer: Mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det, og at høre det, som I hører, og har ikke hørt det« [Matthew 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så det, der blev set i 1843 og 1844.

„Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn går i opfyldelse; det afsluttende værk må udføres. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, som vil svulme op til et højt råb. Da vil Daniel stå på sin plads for at aflægge sit vidnesbyrd.“ Manuscript Releases, bind 21, 437.

Det, som retfærdige mænd (Johannes) og deres medtjenere (engle) ønskede at se, var den endelige opfyldelse af Midnatsråbet ved adventismens afslutning, når jorden ville blive oplyst af Guds herlighed. Denne endelige åbenbarelse af kraft i den sildige regn frembringes ved afsegligen af Jesu Kristi Åbenbaring.

Om denne frelse har profeterne gransket og ivrigt udforsket, de som profeterede om den nåde, der skulle komme til jer: idet de ransagede, hvilken eller hvad slags tid Kristi Ånd, som var i dem, viste hen til, når den forud vidnede om Kristi lidelser og den herlighed, som skulle følge derefter. For dem blev det åbenbaret, at det ikke var sig selv, men os, de tjente med de ting, som nu er blevet forkyndt for jer af dem, der har prædiker evangeliet for jer ved Helligånden, sendt ned fra himmelen; ting, som englens begærer at skue ind i. Derfor, omgjord jeres sinds lænder, vær ædru, og sæt jeres håb fuldt og fast til den nåde, som skal bringes jer ved Jesu Kristi åbenbarelse. 1 Peter 1:10–13.

Profeterne, retfærdige mænd og engle har ønsket at leve i den tid, hvor „nåden“, eller Guds kraft, udgydes under den endelige opfyldelse af Midnatsråbet. Denne „nåde“, som er Guds skabende

kraft, bringes til mennesker, når Jesu Kristi Åbenbaring bliver forseglingsbrydende åbnet. Satan ved, at vejen til at formidle Guds skabende kraft til Hans folk fuldbyrdes ved det budskab, som bliver åbnet i Johannes' Åbenbaring, og derfor har det været hans ypperste bestræbelse at forvirre, undertrykke og tildække det lys, der findes i Johannes' Åbenbaring. Dette lys er ikke blot identifikationen af syndens menneske, for den sandhed blev fuldt ud dokumenteret af alle de protestantiske reformatorer for århundreder siden.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst som af en basun, der sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og: Hvad du ser, skriv det i en bog og send det til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesus og til Smyrna og til Pergamum og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Og jeg vendte mig om for at se den røst, som talte med mig. Og da jeg vendte mig om, så jeg syv lysestager af guld; og midt iblandt de syv lysestager én, der lignede Menneskesønnen, iført en fodlang kjortel og om brystet omgjordet med et guldbælte. Hans hoved og hans hår var hvide som uld, så hvide som sne, og hans øjne som en ildslue; og hans fødder lignede skinnende malm, som om de glødede i en ovn, og hans røst var som lyden af mange vande. Og i sin højre hånd havde han syv stjerner, og ud af hans mund udgik et skarpt tveægget sværd, og hans åsyn var som solen, når den skinner i sin kraft. Og da jeg så ham, faldt jeg ned for hans fødder som død. Og han lagde sin højre hånd på mig og sagde til mig: Frygt ikke; jeg er den første og den sidste og den, som lever; jeg var død, og se, jeg lever i evighedernes evigheder, amen, og jeg har nøglerne til dødsriget og døden. Skriv derfor det, som du har set, og det, som er, og det, som siden skal ske. Åbenbaringen 1:10–19.

Mens adventismen fastholdt den „historicistiske“ metode, erkendte de, at alle menighederne i Johannes' Åbenbaring kapitel to og tre gentages i den sidste menighed. Desværre var Satan allerede ved slutningen af det nittende århundrede i færd med at lukke adventismens øjne for den hellige metode, for beskyttelsen af den og for den praksis, som udgjorde en væsentlig del af deres ansvar som „forvaltere af profetiens store sandheder“. Selv mens metoden blev tilsidesat inden for adventismen, fandtes der stadig nogle, som anvendte den hellige metode. Vi bruger bogen *Story of the Seer of Patmos* som et vidnesbyrd om, at anvendelsen af alle menighederne på Laodikeas historie er en gyldig anvendelse af profetien. Det følgende er uddrag fra den bog, som fremhæver det punkt, jeg henviser til.

„Det bør erindres, at ligesom Efesos', Smyrnas og Pergamons erfaring vil blive gentaget i den sidste menighed før Kristi andet komme, således vil Thyatiras historie have sit modstykke i den sidste generation.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Haskell påpeger med rette, at de første fire menigheders erfaring gentages, eller som han siger: »vil have sit modstykke i den sidste generation.«

»Han anvendte prøven, men alle pegede frem mod året 1843 som den tid, da verden måtte byde sin Frelser velkommen. Folkets tilstand ved Kristi første komme blev nu gentaget.« Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

Haskell talte om, at William Miller identificerede 1843 som tidspunktet for Kristi andet komme, og fastslår, at betingelserne ved det første komme blev gentaget på milleritternes tid. Haskell havde ret, og Søster White bekræfter, at Miller selv var fremstillet ved Johannes Døberen.

„Ligesom Johannes Døberen forkyndte Jesu første komme og beredte vejen for hans komme, således forkyndte William Miller og de, som sluttede sig til ham, Guds Søns andet komme.“
Early Writings, 229.

Haskel påpeger endog, at under Pergamos' historie (den tredje menighed, som repræsenterer kristendommens kompromis med afgudsdyrkelsen) blev historien om Sardes, den femte menighed, gentaget.

„Der var en tid i Pergamos' historie, da kristendommen mente, at hedenskabet var dødt; men i virkeligheden havde den religion, som tilsyneladende var blevet besejret, sejret. Det døbte hedenskab trådte ind i kirken. I Sardes' dage gentog denne historie sig.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

Sardes var Reformationens kirke, som vågnede op og protesterede imod pavedømmets sataniske vildfarelser, men før deres værk var fuldendt, var de allerede begyndt at vende tilbage til Rom. De tænkte ligesom Pergamos-menigheden, at pavedømmet var dødt, men i virkeligheden levede det stadig. Haskell identificerer også, at på restmenigheden skinner „de ophobede stråler fra alle tidligere tidsaldre“.

„Over denne sidste menighed — resten — skinner de samlede stråler fra alle fortidens tidsaldre.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Jeg antyder ikke, at Haskell erkendte, at den fremadskridende historie, som de syv menigheder repræsenterer, også blev opfyldt i det gamle Israels historie, men han fastholder bestemt denne sandhed, når han skriver, at „de samlede stråler fra alle forgangne tidsaldre“ „skinner“ på „den sidste menighed“. Det gamle Israel er indbefattet i „strålerne fra“ „forgangne tidsaldre“. Og skønt han fastholder de principper, der er nødvendige for at erkende symbolikken i de syv menigheder i det gamle Israels historie, er jeg usikker på, hvor dybt han erkendte de paralleller, som fremstilles i disse symboler. Jeg er også sikker på, at han ikke erkendte et endnu vigtigere aspekt af de historier, som de syv menigheder repræsenterer, et aspekt, som vi er på vej til.

Vi vil behandle denne sandhed i vores næste artikel.